

Arrest

nr. 275 316 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 2 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 februari 2022 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, O.J.S.M.(...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Salvador op 12 september 1974 en bleef altijd in die stad wonen. Na het middelbaar begon u aan een hogere studie in marketing, maar die hebt u niet afgemaakt. De laatste vijftien jaar voor uw vertrek uit El Salvador werkte u als reisbegeleider op een toeristische autobus. U hebt een relatie met A.E.T.A.(...) (CG-nummer 19/27021 en O.V.-nummer X7), die zich bij u in België bevindt. Uit een eerdere relatie hebt u een volwassen dochter, V.F.(...), die bij haar moeder in El Salvador woont.

Uw problemen begonnen op 02 augustus 2019, toen jullie vroeg zijn opgestaan omdat u naar het werk moest. Op het ogenblik dat jullie de wijk wilden verlaten in uw wagen, versperden enkele gewapende bendeleden de weg. Ze gebaarden dat u de ruit moest openen en zeiden vervolgens dat de bende uw medewerking nodig had: u moest hen binnen de twee weken 500 dollar overhandigen. Als antwoord op uw protest dat u zoveel geld niet had, zwaaide het bendelid met het wapen dat hij vasthad. Omdat u bleef volhouden dat u niet zoveel geld verdiende met uw job, gaf de bende u uiteindelijk een maand de tijd om te betalen. Vervolgens lieten ze jullie vertrekken.

Nadat u enkele dagen op de autobus had gewerkt kwam u weer thuis. U besprak met uw partner wat jullie best konden doen. A.(...) had reeds een vakantie naar Europa gepland, maar het was niet de bedoeling dat u zou meereizen. U vroeg haar om informatie te verzamelen over een mogelijke vlucht naar het buitenland.

Op 07 augustus 2019 werd uw paspoort aangemaakt. Kort tevoren was u immers eens vertrokken met de autobus zonder uw identiteitsbewijs, waardoor u de grens niet mocht oversteken en de bus zonder u verder moest. Uw werkgever gaf u een sanctie en eiste dat u een paspoort zou regelen zodat u altijd een reisdocument op zak zou hebben, ook als u de identiteitskaart nog eens thuis zou vergeten.

De rest van de maand augustus kwam A.(...) niet meer zo geregeld bij u overnachten, en zelf maakte u vaak gebruik van een appartement dat uw werkgever ter beschikking stelde voor als er een rondrit vroeg 's ochtends zou vertrekken. Jullie gingen alsnog naar de politie om klacht in te dienen, maar het eerste politiebureau waar jullie aanklopten bleek niet bereid om een aangifte van afpersing te registreren. Ze stuurden u door naar een andere politiedienst. Daar werd uw aangifte wel geregistreerd, maar kon u geen kopie krijgen van wat u had verklaard. De rechercheur die jullie te woord stond gaf als tip om altijd 50 dollar op zak te houden zodat de bendeleden niet al te kwaad zouden worden bij een eventuele volgende ontmoeting. Hij gaf jullie eveneens een telefoonnummer om aan de bendeleden te geven, zodat ze bij de politie terecht zouden komen wanneer ze contact met jullie zochten. Ook het persoonlijke telefoonnummer van de rechercheur kregen jullie mee, zodat jullie op eender welk moment rechtstreeks de onderzoekers van de politie konden bereiken. Tenslotte kregen jullie nog een uitleg over hoe de vertrouwelijkheid van jullie verklaringen werd verzekerd, en dat jullie onder een codenaam in het dossier zouden terechtkomen.

Augustus 2019 ging voorbij zonder verdere incidenten. Begin september begon u te geloven dat de bendeleden zich hadden vergist: dat ze u voor iemand anders hadden gehouden. U hoorde immers niets meer van hen. U regelde op uw werk dat u eind november vakantie zou nemen, en regelde een ticket zodat u samen met A.(...) naar Europa kon reizen, ter ontspanning na wat er zich had voorgedaan.

Op 26 september 2019 had u A.(...) uitgenodigd bij u thuis, maar onderweg op de bus werd ze benaderd door een vrouwelijk bendelid en werden haar geld, gsm en tablet gestolen. Tijdens deze diefstal merkte dit bendelid dat A.(...) getatoeëerd is, en ze inspecteerde deze tatoeages zorgvuldig. Meermaals kreeg A.(...) de vraag tot welke bende ze behoorde, en uiteindelijk werd haar duidelijk gemaakt dat ze in die zone niet meer mocht verschijnen.

Dat betekende dat ze ander vervoer moest regelen of dat u haar moest gaan halen met de wagen, zoals u ook deed op 29 september 2019. De volgende ochtend, dus op 30 september 2019, vertrokken jullie in de vroege ochtend toen de bendeleden opnieuw de weg blokkeerden. Ze waren boos dat u hen nog niet had betaald, en u probeerde hen te sussen door te zeggen dat u bezig was om de volledige som bij elkaar te krijgen. Zoals u was aangeraden probeerde u de bendeleden milder te stemmen door hen wat geld aan te bieden, maar dat lukt niet echt. De bendeleden bleven herhalen dat ze het hele bedrag wilden, en dat ze u niet nog eens zouden waarschuwen. Vervolgens zeiden ze dat u moest vertrekken, wat u ook deed. U reisde voor uw werk weer enkele dagen met de bus, en A.(...) ging naar haar ouders.

Uw schoonfamilie merkte op dat ze er maar bedrukt bijliep en als verklaring voor haar humeur vertelde A.(...) dat ze op de bus was overvallen. Zo wilde ze toegedekt houden dat u en uw partner al tweemaal waren bedreigd met de dood indien jullie geen 500 dollar zouden overhandigen aan de bende. Haar

ouders drongen erop aan dat ze deze diefstal zou melden bij de politie. Zelf was ze niet echt overtuigd dat het zin had om klacht in te dienen, aangezien jullie eerder al hadden ervaren dat de politie weigerachtig stond om het nodige papierwerk te doen. Ook nu trok de politieagent het nut in twijfel van een aangifte voor diefstal, en toonde zich pas bereid om alles op papier te zetten toen A.(...) zei dat ze vooral een aangifte nodig had als bewijs voor de verzekeringen.

Ook de maand oktober 2019 ging voorbij zonder verdere incidenten. U deed verder met uw werk en keerde maar af en toe terug naar huis. Uw partner verbleef hoofdzakelijk bij haar ouders en grootouders. Op 22 november 2019 gingen jullie voor het avondeten pupusas, een Salvadoraanse specialiteit, halen. Plots werden jullie omsingeld door drie bendeleden, waarvan er één een mes vasthield. Ze vroegen van waar jullie waren en wat jullie daar deden. U werd in bedwang gehouden met het mes terwijl ze de tatoeages van uw vriendin bekeken en haar vroegen tot welke bende ze behoorde. Zelfs het feit dat A.(...) haar haar had gekleurd vatten ze op als een teken dat ze haar lidmaatschap van een bende probeerde te verdoezelen. U stond doodsangsten uit in het besef dat A.(...)'s documenten zouden bewijzen dat ze woont in het gebied van een rivaliserende bende, maar uiteindelijk lieten de bendeleden jullie gaan met de boodschap dat ze jullie niet meer wilden zien daar.

Op 25 november 2019 liet u weten aan uw werkgever dat u ontslag nam en na uw vakantie niet meer zou komen werken. Op dezelfde dag verlieten jullie El Salvador en reisden jullie naar België, waar jullie op 02 december 2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Vanaf juni 2020 kreeg een verwant van uw partner diverse verdachte telefoontjes waarin naar u en A.(...) werd gevraagd, zij het met verschillende foute variaties van jullie namen, en die volgens jullie moesten dienen om meer over jullie te weten te komen. Na een periode van ongeveer twee maanden hielden deze telefoontjes vanzelf weer op.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u te zullen worden vermoord door leden van een criminele bende MS.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en het paspoort van uw partner, uw DUI (Salvadoraanse identiteitskaart) en die van uw partner, een aangifte bij de politie van 30 september 2019, een aangifte bij de politie van 23 november 2019, een kopie van een nieuwsbericht op Twitter, en een USB-stick met daarop meer dan 1.200 screenshots van nieuwsberichten over criminaliteit in de regio waar jullie woonden. Op de USB-stick werd ook een foto van een uitnodigingsbrief van de procureur-generaal dd. 02 oktober 2019 aangetroffen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daar waar u stelt in 1999 en 2001 al eens slaags te zijn geraakt met delinquenten die tot een bende bleken te behoren (CGVS, p.16), staan deze gebeurtenissen los van uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p.16-17) en verhinderden deze niet dat u in uw herkomstland uw leven hebt uitgebouwd, waardoor ze geen aanleiding zouden geven tot een actuele nood aan internationale bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat jullie thans vrezen om het leven te zullen worden gebracht door de bende "MS" omdat u niet hebt gehoorzaamd aan hun bevel om 500 dollar te betalen en omdat deze bendeleden omwille van het uiterlijk van uw partner geloofden dat zij behoorde tot een rivaliserende bende.

Talrijke inconsistenties, vaagheden en tegenstrijdigheden verhinderen evenwel dat er geloof kan worden gehecht aan de door jullie beweerde feiten.

Om te beginnen stemmen jullie verklaringen niet overeen over de aanvang van jullie problemen. Terwijl u slag om de arm houdt door te zeggen dat het eerste incident plaatsvond op 02 of 03 augustus 2019, maar dat uw partner zich herinnert dat het eigenlijk 04 augustus 2019 was (CGVS, p.10) is A.(...) zelf heel duidelijk: het gebeurde op 02 augustus 2019 (CGVS vrouw, p.10). Het is op zich reeds merkwaardig dat jullie zo onzeker zijn over wanneer jullie problemen precies begonnen zijn. Tijdens dit incident zouden jullie door drie gemaskerde bendeleden omsingeld zijn, die 500 dollar van u eisten. Nadat u protesteerde dat u zoveel geld niet had, kreeg u in plaats van twee weken nog tot het einde van de maand om te betalen. Vervolgens lieten de bendeleden jullie gaan. U was dan enkele dagen op de baan voor uw werk (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.10). Over het ogenblik waarop jullie naar de politie stapten om deze feiten aan te geven, lopen jullie verklaringen opnieuw uiteen: volgens uw partner was dat drie à vier dagen na 02 augustus 2019 (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS vrouw, p.10,14), maar u zegt aanvankelijk dat u een week ging werken en pas anderhalve week of zelfs twee weken later naar de politie bent gegaan (CGVS, p.11). Verderop in het gehoor preciseert u dat dit op het einde van de tweede week van augustus gebeurde (CGVS, p.17).

Hoewel jullie naar aanleiding van dit misdrijf naar de politie zouden zijn gegaan, komt u niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over deze afpersing. De eerste politiedienst waar jullie zich hebben aangeboden toonde zich helemaal niet bereid om jullie klacht te noteren en stuurde jullie door naar een andere politiedienst die gevallen van afpersing onderzoekt (CGVS, p11-12). Volgens uw vriendin was het probleem dat men bij de nooddienst "911" geen aangifte kan doen van afpersing, maar wel van allerhande andere misdrijven zoals diefstal met bedreiging, waardoor jullie deze beweerde afpersing dus niet kunnen staven met documenten, maar twee andere incidenten wel (CGVS vrouw, p.16,17,20,21). Het valt niet in te zien waarom men een specifieke uitzondering zou maken voor aangiftes van afpersing en de bevoegdheid voor het registreren van deze feiten zou overhevelen naar een aparte politiedienst. Evenmin toont u aan dat dergelijke opsplitsing in uw herkomstland bestaat. Uit een oppervlakkige zoektocht in de media blijkt overigens dat in dezelfde periode diverse berichten terug te vinden zijn van agenten van de "911" die wel degelijk optreden tegen afpersing (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1), wat doet vermoeden dat het niet enkel gespecialiseerde onderzoekers van een aparte dienst zijn die deze vaak voorkomende vorm van criminaliteit bestrijden. Dit plaatst verdere vraagtekens bij jullie beweerde interactie met de politie in augustus 2019.

Terwijl de eerste politieagent weigerachtig leek om te noteren wat er met jullie gebeurd was, werden jullie door het andere onthaal wel degelijk ernstig genomen. Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie werden verhoord door een rechercheur van de politie, die noteerde wat jullie vertelden. Hij gaf jullie advies over hoe jullie in toekomstige confrontaties best konden reageren, stelde jullie gerust wat betreft de betrouwbaarheid van jullie verklaringen, en gaf jullie op het einde zijn persoonlijke telefoonnummer zodat jullie hem rechtstreeks konden bellen als dat nodig was (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.10). Om veiligheidsredenen zou hij de aangifte bewaren, maar kregen jullie daar geen kopie van (CGVS, p.12), zodat u van deze aangifte geen enkel document kan voorleggen. Hierbij valt echter op dat A.(...) verklaart dat deze rechercheur jullie tevens uitleg verschaft over de mogelijkheid om niet met uw echte naam in het dossier terecht te komen, maar onder een codenaam (CGVS vrouw, p.10, 14-15). Zelf hebt u deze toelichting niet vermeld in uw spontaan relaas (CGVS, p.12) en als u later in het persoonlijk onderhoud wordt gewezen op de mogelijkheid om anoniem een getuigenverklaring af te leggen, beweert u zelfs dat

zoiets niet bestaat in El Salvador (CGVS, p.18). Uit jullie verklaringen blijkt nochtans duidelijk dat jullie allebei aanwezig waren toen dit haar duidelijk werd gemaakt, waardoor u ook op de hoogte moet zijn geweest van wat er allemaal gezegd werd. Ook inhoudelijk zijn er dus tegenstrijdigheden in jullie verklaringen over jullie interacties met de politie.

Daar waar u tijdens uw interview bij DVZ verklaarde dat de politie in El Salvador niet helpt en ook niet kan helpen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) blijkt jullie relaas het tegendeel: dat er wel degelijk stappen werden gezet om een onderzoek mogelijk te maken. Jullie aangifte werd dus blijkbaar wel ernstig genomen door de politie. Dat jullie met deze aangifte daadwerkelijk een oprechte poging deden om de bescherming van jullie nationale overheid in te roepen, zoals uw partner beweert (CGVS vrouw, p.21), staat evenwel haaks op jullie verdere handelingen en verklaringen. In de ochtend van 30 september 2019 zouden jullie immers ten tweeden male met leden van dezelfde bende geconfronteerd zijn, die opnieuw het geld eisten (CGVS, p.11,12). Hoewel u het persoonlijk nummer had gekregen van de rechercheur die zich met uw zaak bezig hield, lieten jullie na om de politie in te lichten zodat deze de zaak konden opvolgen (CGVS, p.18; CGVS vrouw, p.18). Het is precies uw reactie, of eerder het gebrek daaraan, op deze beweerde gebeurtenis die tot ernstige twijfels noopt. Wanneer u de vraag krijgt om welke reden u besloot om geen contact op te nemen met de persoon die het onderzoek voerde, antwoordt u dat u dat eigenlijk precies wilde vermijden dat er een onderzoek zou komen dat zou kunnen leiden tot een rechtszaak, aangezien jullie dan allicht openbaar zouden moeten getuigen over wat er was voorgevallen (CGVS, p.18). Ook A.(...) stelt desgevraagd dat jullie wel hoopten dat de daders zouden worden opgepakt, maar dat jullie niet bereid waren om mee te werken aan een onderzoek omdat jullie dan geen getuigenbescherming zouden kunnen krijgen (CGVS vrouw, p.21). Dat druist nochtans in tegen haar eerdere verklaringen dat er aan jullie een codenaam zou worden toegekend op het ogenblik dat er een arrestatie plaatsvond of een proces zou beginnen, precies om te vermijden dat jullie identiteit bekend zou worden (CGVS vrouw, p.14,15). Zoals reeds aangehaald hebt u dit deel van het gesprek zelf nooit vermeld (CGVS, p.12), en ontkent u dat zoiets mogelijk is wanneer wordt geconfronteerd met de uitspraken van uw partner (CGVS, p.18). Dat jullie hadden geconcludeerd dat het te gevaarlijk zou zijn om de politie op hoogte te houden wordt overigens ook tegengesproken door A.(...), aangezien zij er geen twijfel over laat bestaan dat ze op 30 september 2019 wel degelijk aan de politie heeft verteld dat jullie een tweede keer met afpersing waren geconfronteerd, maar dat de politie dat gewoon weigerde te noteren “van het geld” en enkel akte nam van de diefstal op de bus (CGVS vrouw, p.11). Zelfs dat haar gsm, tablet en geld op de bus gestolen waren wilde de politie trouwens eerst niet registreren, totdat uw vriendin er een draai aan gaf dat ze de aangifte nodig had voor de verzekeringen. Dat is de reden waarom ook de tweede poging tot afpersing niet in jullie documenten vermeld staat (CGVS vrouw, p.11). Vervolgens zou A.(...) gewacht hebben tot u thuiskwam om contact te nemen met de rechercheur die jullie eerder al te woord had gestaan, maar jullie besloten in samenspraak om te wachten totdat jullie de 500 dollar hadden verzameld om dan pas met medeweten van de politie het geld te overhandigen (CGVS vrouw, p.11,17-18), alweer iets dat in uw relaas helemaal niet voorkomt. Zelfs indien deze versie zou worden aangenomen, laat die zich trouwens niet rijmen met jullie beweerde terughoudendheid om de politie op de hoogte te houden: in dat geval zouden jullie nog altijd contact opnemen met de politie eens jullie 500 dollar hadden verzameld, en zouden jullie getuigenissen dus van tel zijn voor het onderzoek en een eventueel proces.

Dat jullie geen klare wijn schenken over jullie wedervaren met de Salvadoraanse gerechtelijke diensten wordt overigens ook aangetoond door het feit dat er tussen de meer dan duizend afbeeldingen op de USB-stick, waarvan volgens uw partner geen enkele betrekking heeft op jullie persoonlijke problemen (CGVS vrouw, p.4), wel degelijk een brief van het parket-generaal voor A.(...) te zien is. Het gaat om een uitnodiging in het kader van een gerechtelijk onderzoek, die werd verstuurd op 02 oktober 2019, twee dagen nadat uw partner bij de politie klacht had ingediend voor diefstal. Het is daarbij in de eerste plaats zeer merkwaardig dat jullie kennelijk niet de bedoeling hadden om dit stuk neer te leggen bij de Belgische asielinstanties, aangezien jullie er nooit naar hebben verwezen en jullie er ook tijdens jullie persoonlijk onderhoud op geen enkel ogenblik over hebben gesproken dat een dergelijke brief was toegekomen. Een en ander doet vermoeden dat deze brief net zoals de artikels over toeristische bezienswaardigheden in België of over de Belgische actualiteit per ongeluk op de USBstick is beland die A.(...) heeft neergelegd bij het CGVS. Deze brief lijkt dus te bevestigen dat de Salvadoraanse autoriteiten wel degelijk bereid waren om onderzoek te doen naar delicten die hen ter kennis gebracht werden. Dat de politie of het gerechtelijk systeem in El Salvador jullie niet hielp, zoals u beweert (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.12) kan dus alleszins niet gevolgd worden. Deze brief toont integendeel aan dat jullie geen open kaart spelen over wat er zich precies heeft afgespeeld in de maanden voor jullie vertrek.

Bij deze tweede ontmoeting op 30 september kon u het gezicht zien van uw belagers omdat ze toen niet gemaskerd waren, in tegenstelling tot de eerste keer (CGVS, p.12). U legt een nieuwsbericht met daarin

een foto neer van het bendelid waarvan u eerst stelt zeker te zijn dat het gaat om een van uw belagers, wat u al snel wijzigt naar een sterk vermoeden (CGVS, p. 15). Uw partner bevestigt dit vermoeden (CGVS vrouw, p. 11). Gevraagd om iets te vertellen over deze persoon, door wiens daden jullie zijn gevlucht uit El Salvador en die mogelijks na uw vertrek een gevaar kon betekenen voor jullie naasten, komen jullie echter niet verder dan de mededeling dat zijn naam ergens onder de foto staat vermeld. Zonder het nieuwsbericht te lezen kunnen jullie geen van beide de naam van jullie belager voor de geest halen (CGVS, p. 15; CGVS vrouw, p. 18). Dat u vreest dat deze man u bij terugkeer naar uw herkomstland naar het leven zou staan is volgens u precies de reden dat u zijn naam bent vergeten (CGVS, p. 15-16), een uitleg die maar weinig kan overtuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u dit vermoeden ooit hebt gedeeld met vrienden en verwanten zodat zij op hun hoede konden zijn, laat staan met de politiediensten. Dat u zo weinig interesse aan de dag legt voor de bron van uw problemen doet uiteraard de wenkbrauwen fronsen.

Jullie directe vluchtaanleiding, de laatste bedreiging die jullie meemaakten in El Salvador op 22 november 2019, brengt uw partner verband met de bendeleden die 500 dollar van u eisten: bij die laatste gelegenheid vroegen ze naar het geld dat u hen moest betalen, anders zouden ze jullie doden (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, CGVS vrouw, p. 12, 21). Ook hier lopen jullie verklaringen echter uiteen: zelf hebt u het enkel over de vragen die aan A.(...) werden gesteld over haar uiterlijk, dat werd opgevat als een teken dat uw partner tot een rivaliserende bende behoorde. U stelt zelfs uitdrukkelijk dat u eerst dacht dat het dezelfde criminelen waren, maar dat u uit hun vragen kon opmaken dat ze jullie hadden geobserveerd en achterdochtig werden omdat A.(...) tatoeages had (CGVS, p. 13). Ook tijdens uw eerste interview verwees u niet naar uitspraken over het geld dat van jullie werd geëist toen leden van de bende "MS" jullie hadden tegengehouden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). In de door jullie neergelegde klacht wegens bedreigingen staat bovendien ook nergens dat er naar geld werd gevraagd, dat jullie werden aangesproken op het uiterlijk van uw vriendin, of zelfs dat jullie belagers tot de bende MS behoorden. In elk geval bevat deze aangifte slechts een weergave van jullie verklaringen, maar wordt er niet verwezen naar onderzoeksdaden of informatie uit onafhankelijke bron die jullie beweringen zouden bevestigen. Het CGVS stipt daarbij ook aan dat er een hoge graad van corruptie heerst in El Salvador, wat de bewijswaarde van dergelijke documenten aantast (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2). Hoewel minstens een van uw belagers in november dicht genoeg bij u stond om u met een mes in bedwang te houden (CGVS, p. 13) kon u geen van deze daders herkennen in de duisternis (CGVS, p. 17). Ook uw partner heeft niet kunnen zien of het ging om dezelfde bendeleden als degene die u op 30 september 2019 hadden tegengehouden (CGVS vrouw, p. 19) en die u achteraf zegt te hebben herkend op een foto. Het enige element dat deze gebeurtenis dus zou kunnen linken aan de eerdere pogingen tot afpersing is de verwijzing die de bendeleden daarnaar gemaakt zouden hebben, en net op dat punt zijn jullie verklaringen strijdig.

Nog los van de markante tegenstrijdigheden over wat er toen precies is gebeurd of gezegd moet trouwens worden opgemerkt dat het volstrekt onlogisch is dat jullie belagers afwisselend zo doortastend optreden en vervolgens alle belangstelling voor u lijken te verliezen. Hun aanvankelijk deadline was immers dat u twee weken kreeg om te betalen, wat ze na uw tegenstribbelen verlengden tot een maand (CGVS, p. 10), dus in het begin van september 2019. Deze criminelen waren goed op de hoogte van uw doen en laten: het was door uw onregelmatige verplaatsingen van en naar het werk dat u in hun ogen een interessant doelwit was (CGVS, p. 10). Dat er in de maanden augustus en september dus geen enkele poging werd ondernomen om met u te communiceren over het geld dat ze wilden krijgen, komt dan ook weinig plausibel over. Dezelfde bende die een ultimatum had gesteld dat jullie in augustus 2019 een maand de tijd kregen om 500 euro te betalen en vervolgens op 30 september 2019 nog zouden hebben gedreigd dat er "geen derde verwittiging" (CGVS, p. 12) zou komen om te betalen, is volgens uw partner op 22 november 2019 plots weer verschenen om nog eens te herhalen dat jullie moesten betalen. Dat het optreden van de bende naar jullie toe zo grillig is, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Dat deze beweerde gebeurtenis voor jullie de aanleiding was om te beslissen het land te verlaten (CGVS, p. 17) moet tevens worden betwijfeld aangezien u tijdens uw eerste interview verklaarde dat A.(...) er reeds voor 30 september 2019 bij u op aandrang om El Salvador te verlaten en asiel aan te vragen in het buitenland (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit wijst erop dat zij dus reeds eerder had besloten om een asielaanvraag te doen tijdens de reis naar Europa die jullie in september 2019 al hebben geboekt. Dat u zelf door de gebeurtenissen op vrijdagavond 22 november 2019 besliste om niet terug te keren van die reis en daarom op de dag van uw vertrek nog een ontslagbrief bent gaan afgeven op uw werk (CGVS, p. 18) hebt u overigens niet gestaafd met enig document, hoewel u daartoe uitdrukkelijk bent uitgenodigd tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 19). Dit doet uiteraard nog verder twijfelen aan de omstandigheden van uw vertrek uit El Salvador.

Aan de verklaringen betreffende de nasleep van jullie problemen kan al helemaal geen geloof gehecht worden. Nadat jullie het land hebben verlaten zou de bende die u viseerde kennelijk lange tijd weer alle pogingen gestaakt hebben om jullie op te sporen of hun geld te bemachtigen. Uw broer heeft zich ontfermd over de spullen die jullie hadden achtergelaten in het huis en wilde het verhuren. Daarbij is hij nooit in aanvaring gekomen met de bendeleden die jullie bedreigd zouden hebben (CGVS vrouw, p.21-22). Inmiddels staat dat huis zelfs te koop (CGVS, p.7). Er kan redelijkerwijs vanuit worden gegaan dat bendeleden, indien zij jullie werkelijk zo nauwlettend in het oog hielden, zouden hebben opgemerkt of gehoord dat het huis waarin u woonde werd leeggehaald en te koop aangeboden. Dat zij toen niet hebben geprobeerd om alsnog aan het gevraagde geld te geraken verwondert dan ook. Dit geldt des te meer omdat volgens uw vriendin in juni 2020 verdachte telefoontjes zijn toegekomen bij haar nicht, die kennelijk moesten dienen om te weten te komen waar jullie zich ergens ophielden. Daarbij werd telkens naar jullie verwezen met variaties van jullie eigenlijke namen (CGVS vrouw, p.13-14). U stelt dan weer dat er na jullie vertrek uit het land helemaal niets meer is gebeurd in verband met jullie problemen, behalve dat de rechercheur met wie jullie hadden gesproken in augustus 2019 u probeerde te bereiken in juni 2020 om te zien hoe het met u ging (CGVS, p.13-14), trouwens ook in weerwil van uw bewering dat de autoriteiten in El Salvador nooit enige hulp geboden hebben. Desgevraagd bevestigt u dat er verder niets anders is gebeurd, en dat er evenmin concrete gebeurtenissen waren voorgevallen die u zouden doen geloven dat er iemand naar jullie op zoek is geweest (CGVS, p.14). Pas wanneer u wordt geconfronteerd met de uitspraken van uw partner, zegt u dat het kan gaan om de telefoontjes van de rechercheur of over de oproepen die de tante van uw partner heeft gekregen en waarin naar jullie werd gevraagd, zij het dan met door elkaar gehaspelde namen (CGVS, p.14). U zou niet spontaan naar deze telefoontjes verwezen hebben omdat het ging over uw partner, en niet om u zelf (CGVS, p.14). Deze uitleg snijdt al geen hout omdat er specifiek naar de nasleep van jullie problemen of redenen om te denken dat er iemand naar jullie op zoek was (CGVS, p.14). Bovendien kan niet worden ingezien waarom u de relevantie van deze beweerde gebeurtenissen zou minimaliseren. Uit de voorbeelden die u gaf blijkt ook duidelijk dat er ook naar u werd geïnformeerd en niet alleen naar uw partner, waardoor uw verschoning al helemaal ongeloofwaardig wordt. U bent daarmee ook geconfronteerd en beweert dan dat u had besloten om dit aspect van uw relaas weg te laten omdat u er geen bewijzen van kan aandragen, maar benadrukt dan plots dat deze telefoontjes een sterke aanwijzing vormen dat een terugkeer naar El Salvador niet mogelijk is voor u (CGVS, p.15). Gezien de talrijke andere elementen in uw relaas die u op geen enkele wijze kan aantonen, niet in het minst de afpersing die volgens u tot uw vertrek heeft geleid, kan absoluut niet gevolgd worden dat zoiets u ervan zou weerhouden om spontaan eerlijk te zijn over de basis van de vrees die u inroept. Dat u integendeel eerst ontkende dat zoiets gebeurde totdat u duidelijk werd gemaakt dat jullie verklaringen niet overeenstemmen, en vervolgens overhelpt naar het andere uiterste door te zeggen dat u uw actuele vrees grotendeels baseert op de telefoontjes, haalt hetgeen nog rest van uw geloofwaardigheid onderuit.

Wat nog betreft de overval die werd gepleegd op uw partner toen ze op 26 september 2019 met de bus naar uw wijk reed moet worden vastgesteld dat noch uit jullie verklaringen, noch uit de aangifte die ze heeft gedaan enig verband blijkt met de afpersing door de bende "MS" in uw wijk waarvan jullie slachtoffer zouden zijn geweest. In de aangifte die A.(...) heeft gedaan staan alleen haar verklaringen, maar geen verwijzing naar onderzoeksdaten of informatie uit onafhankelijke gezaghebbende bron. Zelfs indien kan worden aangenomen dat uw partner slachtoffer werd van een misdrijf uit winstbejag, hoe spijtig zoiets ook is, kan dat op geen enkele manier een nood aan internationale bescherming aantonen. Dergelijke criminaliteit komt immers overal ter wereld voor, en jullie hadden al bijna tien jaar een relatie zonder dat jullie ooit eerder moeilijkheden ondervonden om naar elkaars woonplaats te gaan (CGVS vrouw, p.14). Voorts blijkt uit haar verklaringen dat zij na de overval de draad van haar leven weer heeft opgepikt en op eenvoudige wijze deze busverbinding kon vermijden door een andere bus te nemen of mee te liften met iemand (CGVS vrouw, p.18).

Tenslotte werpen jullie nog op dat de artistieke tatoeages van uw partner haar in de bekrompen Salvadoraanse maatschappij zou doen overkomen als een bendelid (CGVS vrouw, p.13). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat decoratieve tatoeages de laatste jaren veel minder controversieel zijn geworden in El Salvador (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map, landeninfo nr.3). Louter het feit dat uw partner tatoeages heeft volstaat zeker niet om aan te tonen dat zij in jullie land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie blijven hierover in gebreke. A.(...) heeft zich sedert 2015 immers meermaals laten tatoeëren (CGVS vrouw, p.23) zonder dat ze daardoor problemen kende, totdat ze in 2019 werd overvallen op de bus. Bij die gelegenheid was een vrouwelijk bendelid uit op haar bezittingen en tijdens deze overval werden de

tatoeages nauwlettend bekeken omdat de dader geloofde dat A.(...) zelf tot een bende behoorde (CGVS vrouw, p.11). Gelijkaardige vragen zouden haar gesteld zijn toen jullie in november 2019 nogmaals werden geconfronteerd met drie bendeleden (CGVS vrouw, p.12), maar daarbij komen jullie niet verder dan blote beweringen, nu dit niet blijkt uit de aangifte. Aangezien jullie verklaren dat de bende “goed de controle” heeft in jullie herkomstregio (CGVS, p.13) komt het bijster onrealistisch over dat de bende nooit eerder vragen zou hebben gesteld bij haar voortdurende aanwezigheid in de wijk waar u woonde. Om hun controle van de wijk te bestendigen moet de bende immers op de hoogte zijn van het reilen en zeilen in haar activiteitengebied. Het komt enerzijds weinig geloofwaardig over dat haar uiterlijk al die jaren onopgemerkt zou zijn gebleven in de wijk en voor de informanten van de bende. Indien de bende er aanstoot aan hebben genomen zou hebben of argwaan koesterde tegenover A.(...) mag worden verwacht dat ze jullie daar al veel eerder zouden hebben op aangesproken. Haar tatoeages, onder andere haar geboortedatum (CGVS vrouw, p.13) en zonnebloemen (CGVS vrouw, p.23), verschillen anderzijds van typerende gang tattoos die vroeger vaak opvielen bij bendeleden in El Salvador en die verwijzen naar de levensstijl binnen of het behoren tot een bepaalde bende (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Dat bendeleden haar zouden vragen of ze bij een bende is, of dat mensen in Salvador vooroordelen hebben tegenover mensen met een tatoeage bereikt op zich evenwel niet de drempel van zwaarwichtigheid om vervolging of ernstige schade uit te maken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande motivering niet ombuigen. De paspoorten en identiteitskaarten tonen jullie identiteit en nationaliteit aan. Deze worden echter niet in twijfel getrokken in deze beslissing. In de mate dat u met de meer dan duizend screenshots van nieuwsberichten verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in El Salvador wijst het CGVS op wat volgt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.E.T.A.(...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Salvador op 09 februari 1989 en bleef daar ook wonen tot uw vertrek uit El Salvador. U vatte na uw middelbaar hogere studies talen aan, die u niet hebt afgemaakt. Na enkele andere jobs werd u filiaalverantwoordelijke bij Nature Sunshine. U hebt al ongeveer tien jaar een relatie met O.J.S.M.(...) (CGnummer 19/27022 en O.V.-nummer 8.959.559). Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner O.J.S.M.(...) (zie ook hieronder):

[idem feitenrelaas eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud hebt u een medicijn genomen tegen migraine (CGVS vrouw, p.13), waarbij werd vermeld dat u zelf mocht aangeven wanneer u zich niet staat achtte om het gesprek verder te zetten (CGVS vrouw, p13), net zoals aan het begin van het persoonlijk onderhoud duidelijk werd gemaakt dat u om een onderbreking kon vragen wanneer u dat wilde (CGVS vrouw, p.2). U maakte geen gebruik van deze mogelijkheid en uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat u in staat was om de vragen te begrijpen en om uw antwoord te formuleren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers citeren allereerst stukken uit het Nansen-rapport 2021/2 *“El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* dat volgens hen bevestigt dat de bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld daar hun daden en beweegredenen niet louter van economische aard zijn en dat er moet worden nagegaan of er in El Salvador een effectieve bescherming voorhanden is tegen de bendes, die wel degelijk moeten worden beschouwd als politieke actoren. Verzoekers concluderen dat de verwerende partij zich niet langer kan verschuilen achter het argument dat de bendes louter moeten worden aanzien als criminele organisaties en dat er een individuele en specifieke vrees moet worden aangetoond.

Verzoekers geven vervolgens aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en trachten deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijzen verzoekers op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij stellen tevens dat het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeren in dit verband landeninformatie en geven aan dat op 26 maart 2022 het land de noodtoestand uitriep aangezien er op één dag 63 mensen werden vermoord door bendeleden.

Verzoekers werpen nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Zij vrezen dat zij geen werk zullen hebben en zij niet de noodzakelijke medische zorgen zullen kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.

Luidens de inventaris van het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:

- stuk 4: UK Home Office *“Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs”* van januari 2021;
- stuk 5: Nansen rapport 2021/2 *“El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”*;
- stuk 6: schrijven werkgever verzoeker;
- stuk 7: schrijven werkgever verzoekster.

Uit nazicht van de bij het verzoekschrift gevoegde documenten in het rechtsplegingsdossier blijkt evenwel dat stuk 4 niet werd gevoegd en dat stuk 5 een Nansen-rapport betreft aangaande de situatie in Afghanistan.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat zij El Salvador hebben verlaten omdat zij door de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) met de dood werden bedreigd nadat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan hun bevel om 500 dollar te betalen. Verzoekster zou door de bendeleden van MS-13 tevens gevisieerd zijn omdat zij zouden geloven dat verzoekster, omwille van haar tatoeages, behoorde tot een rivaliserende bende.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn uit wijken waar bendes opereren of met een specifiek profiel, behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*; p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor de verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

4.3. Verzoekers leggen in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op hun persoonsgegevens, met name hun paspoorten en hun identiteitskaarten (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan.

Het nieuwsbericht op Twitter en de meer dan 1200 screenshots van nieuwsberichten over criminaliteit in de regio waar zij woonden, die op een USB stick staan, kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder vermeld, is de nood aan bescherming afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moeten verzoekers deze in concreto aannemelijk maken.

In de politieaangifte van 30 september 2019 valt te lezen dat verzoekster verklaarde dat zij op 26 september 2019 door een vrouwelijk bendelid werd beroofd waarbij haar ook duidelijk werd gemaakt dat zij, omwille van haar tatoeages, niet meer in die zone mocht verschijnen.

In de aangifte bij de politie van 23 november 2019 heeft verzoekster laten optekenen dat zij en haar partner, verzoeker, op 22 november 2019 toen zij om avondeten zijn geweest, werden omsingeld door drie bendeleden die hen hebben gezegd dat ze hen niet meer in die omgeving wilden zien en dat ze wisten dat zij niet uit die buurt kwamen.

Dat zij door de bende MS-13 met de dood werden bedreigd nadat verzoeker geen gevolg gaf aan hun bevel om 500 dollar te betalen, zoals zij in het kader van hun beschermingsverzoeken voorhouden, valt in geen van deze aangiftes te lezen. Zoals hierna zal blijken, brengen verzoekers hier geen afdoende verklaring voor. Dit gegeven ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de beweerde afpersing en bedreigingen door MS-13.

Beide verklaringen zijn verder louter opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster. Geen van de voorgelegde documenten bevat een verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron en zij zijn niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klachten of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangiften, die niet meer bevatten dan de eigen verklaringen van verzoekster, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

De foto van een uitnodigingsbrief van de procureur-generaal van 2 oktober 2019 voor verzoekster betreft een uitnodiging in het kader van een gerechtelijk onderzoek die werd verstuurd twee dagen nadat verzoekster op 30 september 2016 bij de politie klacht had ingediend voor diefstal. Deze foto werd bij toeval teruggevonden tussen de meer dan duizend afbeeldingen die op de usb-stick staan, terwijl, zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, verzoekers hiervan nooit enige melding hebben gemaakt. Dit houdt reeds een indicatie in dat verzoekers geen open kaart spelen over wat er zich precies heeft afgespeeld in de maanden voor hun vertrek.

Waar verzoekers aanklagen dat zij hier niet mee werden geconfronteerd, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, behalve wat betreft het vaststellen van tegenstrijdigheden. Voorgaande bevinding betreft geen tegenstrijdigheid. Los daarvan wijst Raad erop dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, maar in casu niet overtuigen. De bewering dat zij de uitnodiging van het parket hebben vergeten te vermelden, kan immers niet worden aangenomen. Aangezien verzoekers' pogingen om bescherming te zoeken bij de Salvadoraanse politie een essentieel element betreft in het vluchtrelaas, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover volledig zijn en verzoekster dan ook naar deze actie verwijst wanneer haar klachten inzake de beweerdde feiten worden besproken (NPO verzoekster, p.16-17, 20-21).

De kopieën van het schrijven van de werkgevers van verzoekers, gevoegd aan voorliggend verzoekschrift (stukken 6 en 7) houden verband met hun professionele werkzaamheden en bevestigen de periode waarin zij er werkzaam waren. Deze elementen staan op zich niet ter discussie maar tonen geen nood aan internationale bescherming aan.

Hoewel verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Er moet vervolgens worden nagegaan of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten, verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken.

4.4.1. Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerdde doodsbedreigingen door MS-13 omdat verzoeker niet heeft gehoorzaamd aan hun bevel om 500 dollar te betalen. Hun vluchtrelaas bevat immers een opeenstapeling van incoherenties, tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden die betrekking hebben op essentiële elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt onderuitgehaald.

4.4.2. De commissaris-generaal merkt vooreerst op dat verzoekers' verklaringen over de aanvang van hun problemen niet overeenstemmen: *"Terwijl u slag om de arm houdt door te zeggen dat het eerste incident plaatsvond op 02 of 03 augustus 2019, maar dat uw partner zich herinnert dat het eigenlijk 04 augustus 2019 was (CGVS, p. 10) is A.(...) zelf heel duidelijk: het gebeurde op 02 augustus 2019 (CGVS vrouw, p. 10)."*

In voorliggend verzoekschrift repliceren zij dat verzoeker zich de exacte datum niet herinnerde, maar dat deze dag bij verzoekster 'in het geheugen gegrift staat', namelijk 4 augustus (p. 16). Verzoekster situeerde bij het CGVS dit eerste incident, waarbij hen de weg werd versperd om 500 dollar te eisen, echter zonder enige twijfel op 2 augustus: *"Het eerste incident was in augustus, op twee augustus"* (NPO verzoekster, p. 10). Door louter te volharden in een van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, slagen zij er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Ook over het ogenblik waarop zij naar de politie stapten om deze feiten aan te geven, lopen verzoekers' verklaringen opnieuw uiteen: *"volgens uw partner was dat drie à vier dagen na 02 augustus 2019 (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS vrouw, p.10,14), maar u zegt aanvankelijk dat u een week ging werken en pas anderhalve week of zelfs twee weken later naar de politie bent gegaan (CGVS, p. 11). Verderop in het gehoor preciseert u dat dit op het einde van de tweede week van augustus gebeurde (CGVS, p.17)."* Verzoekers volharden in het verzoekschrift dat het de week na het incident was dat zij naar de politie gingen. Ook hier kan worden gesteld dat het zich louter scharen achter één van de

tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Aangezien dit incident, waarbij zij door drie gemaskerde bendeleden zijn omsingeld die 500 dollar van verzoeker eisten, de start van hun problemen betrof en derhalve een essentieel element van het vluchtrelaas uitmaakt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit incident alsook het ogenblik waarop zij naar de politie stapten om deze feiten aan te geven, op eenduidige wijze zo precies mogelijk in de tijd kunnen situeren. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, vormt hun onvermogen om dit te doen wel degelijk reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van hun relaas.

4.4.3. Voorts weten verzoekers niet te overtuigen waar zij beweren dat de eerste politiedienst waar zij zich hebben aangemeld, weigerde om hun klacht met betrekking tot de afpersing van augustus 2019 te noteren en hen heeft doorverwezen naar een andere politiedienst gespecialiseerd in gevallen van afpersing.

Volgens verzoekster was het probleem dat men bij de nooddienst "911" geen aangifte kan doen van afpersing, maar wel van allerlei andere misdrijven zoals diefstal met bedreiging. Hierdoor zouden zij deze beweerde afpersing dus niet kunnen staven met documenten, maar de twee hogervermelde incidenten wel (NPO verzoekster, p.16-17, 20-21). Zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, valt het evenwel niet in te zien waarom men een specifieke uitzondering zou maken voor aangiftes van afpersing en de bevoegdheid voor het registreren van deze feiten zou overhevelen naar een aparte politiedienst. Verzoekers tonen evenmin aan dat dergelijke opsplitsing in El Salvador bestaat.

Uit de aan het administratief dossier gevoegde informatie (map met landeninformatie, nr. 1) blijkt overigens dat in dezelfde periode diverse berichten terug te vinden zijn van agenten van de "911" die wel degelijk optreden tegen afpersing, wat doet vermoeden dat het niet enkel gespecialiseerde onderzoekers van een aparte dienst zijn die deze vaak voorkomende vorm van criminaliteit bestrijden. De door verzoekers geschetste gang van zaken is weinig aannemelijk en plaatst vraagtekens bij verzoekers' beweerde interactie met de politie in augustus 2019.

Met verwijzing naar landeninformatie stellen verzoekers dat de Salvadoraanse politie niet naar behoren functioneert, zelf ook is geïnfiltrerd door bendeleden of dat de politie samenwerkt met bendeleden en informatie doorspeelt. Dit betoog overtuigt niet. Dat de politie informatie zou doorspelen naar bendeleden heeft verzoekers er niet van weerhouden om aangiftes in te dienen. Verder, indien de politiediensten daadwerkelijk weigerachtig stond tegenover de registratie van de klacht, dan mag het verbazen dat zij dan wel de twee andere hogervermelde incidenten van september en november 2019 hebben genoteerd.

4.4.4. Verder blijkt dat uit hun verklaringen dat verzoekers door de gespecialiseerde politiedienst wel degelijk ernstig zouden zijn genomen. Zo werden zij in augustus 2019 verhoord door een rechercheur van de politie die noteerde wat zij vertelden, gaf hij hen advies over hoe zij in toekomstige confrontaties best konden reageren, stelde hij hen gerust wat betreft de betrouwbaarheid van hun verklaringen, en gaf hij hen op het einde zijn persoonlijke telefoonnummer zodat verzoekers hem rechtstreeks konden bellen als dat nodig was (NPO verzoeker, p.12; NPO verzoekster, p.10). Ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat deze rechercheur zou hebben geprobeerd hem te bereiken in juni 2020 om te zien hoe het met hem ging (NPO verzoeker, p. 13-14). De verklaringen van verzoekers lijken dan ook aan te geven dat de Salvadoraanse autoriteiten wel degelijk bereid waren om onderzoek te doen naar delicten die hen ter kennis gebracht werden. De brief van het Parket-Generaal van 2 oktober 2019 waarbij verzoekster wordt uitgenodigd in het kader van een gerechtelijk onderzoek, lijkt dit ook te bevestigen. Evenwel, zoals eerder gesteld, dat verzoekers geen enkele melding hebben gemaakt van deze brief, die per toeval op de usb-stick werd gevonden, doet vermoeden dat zij geen open kaart spelen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers over hun interacties met de gespecialiseerde politiedienst geen eensluidende verklaringen kunnen afleggen. Zo zou de rechercheur hen volgens verzoekster uitleg hebben verschaft over de mogelijkheid om niet met haar echte naam in het dossier terecht te komen, maar onder een codenaam (NPO vrouw, p.10, 14-15). Zelf heeft verzoeker deze toelichting niet vermeld in zijn spontaan relaas (NPO, p.12). Wanneer hem later in het persoonlijk onderhoud wordt gewezen op de mogelijkheid om anoniem een getuigenverklaring af te leggen, beweert verzoeker zelfs dat zoiets niet bestaat in El Salvador (NPO, p.18). Uit verzoeksters verklaringen blijkt nochtans duidelijk dat zij allebei aanwezig waren en dat hen beiden de procedure werd uitgelegd, waardoor verzoeker ook op de hoogte moet zijn geweest van wat er allemaal werd gezegd (NPO verzoekster, p. 15).

In voorliggend verzoekschrift houden zij voor dat verzoeker verkeerd werd begrepen. Er zou hem zijn gevraagd of er in El Salvador bescherming bestond voor getuigen; gezien er geen daadwerkelijke bescherming kan worden gegarandeerd, antwoordde verzoeker hier negatief op. Verzoekers overtuigen echter niet. De vraag gesteld door de protection officer betrof vooreerst geen algemene vraag, maar was

specifiek gericht op hun zaak: *“Maar als de politie het mogelijk maakt om met codenamen te werken, kunnen jullie dan ook niet anoniem getuigen of dat schriftelijk doen zodat jullie niet zelf zouden moeten verschijnen?”* Verzoeker antwoordde hierop: *“Zo gaat het niet, zo gaat dat niet. Ik zou u willen bevestigen dat het wel zo gaat wanneer hier een misdadiger optreedt dan hoeft u hem niet het hoofd te bieden maar daar is dat niet zo, daar moet je hen onder ogen komen (...).”* Uit verzoekers antwoord kan duidelijk worden afgeleid dat hij negatief antwoordde op de vraag of het mogelijk was anoniem te getuigen en niet zozeer of er daadwerkelijke bescherming kan worden gegeven.

Verzoekers' weinig eensluidende verklaringen hierover, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van hun relaas.

4.4.5. Dat verzoekers met deze aangifte bij de gespecialiseerde politiedienst daadwerkelijk een oprechte poging deden om de bescherming van de nationale overheid in te roepen, zoals verzoekster beweert (NPO vrouw, p. 21), wordt tegengesproken door hun verdere handelingen en verklaringen. De commissaris-generaal stelt terecht: *“In de ochtend van 30 september 2019 zouden jullie immers ten tweeden male met leden van dezelfde bende geconfronteerd zijn, die opnieuw het geld eisten (CGVS, p.11,12). Hoewel u het persoonlijk nummer had gekregen van de rechercheur die zich met uw zaak bezig hield, lieten jullie na om de politie in te lichten zodat deze de zaak konden opvolgen (CGVS, p.18; CGVS vrouw, p.18). Het is precies uw reactie, of eerder het gebrek daaraan, op deze beweerde gebeurtenis die tot ernstige twijfels noopt. Wanneer u de vraag krijgt om welke reden u besloot om geen contact op te nemen met de persoon die het onderzoek voerde, antwoordt u dat u dat eigenlijk precies wilde vermijden dat er een onderzoek zou komen dat zou kunnen leiden tot een rechtszaak, aangezien jullie dan allicht openbaar zouden moeten getuigen over wat er was voorgevallen (CGVS, p.18). Ook A.(...) stelt desgevraagd dat jullie wel hoopten dat de daders zouden worden opgepakt, maar dat jullie niet bereid waren om mee te werken aan een onderzoek omdat jullie dan geen getuigenbescherming zouden kunnen krijgen (CGVS vrouw, p.21). Dat druipt nochtans in tegen haar eerdere verklaringen dat er aan jullie een codenaam zou worden toegekend op het ogenblik dat er een arrestatie plaatsvond of een proces zou beginnen, precies om te vermijden dat jullie identiteit bekend zou worden (CGVS vrouw, p.14,15).”*

Dat zij hadden geconcludeerd dat het te gevaarlijk zou zijn om de politie op hoogte te houden, wordt overigens ook tegengesproken door verzoekster. Zij laat er immers geen twijfel over bestaan dat zij op 30 september 2019 wel degelijk aan de politie heeft verteld dat zij een tweede keer met afpersing waren geconfronteerd, maar dat de politie dat gewoon weigerde te noteren *“van het geld”* en enkel akte nam van de diefstal op de bus (NPO verzoekster, p.11). Vervolgens zou verzoekster hebben gewacht tot verzoeker thuishkwam om contact te nemen met de rechercheur die hen eerder al te woord had gestaan, maar besloten zij in samenspraak om te wachten totdat zij de 500 dollar hadden verzameld om dan pas met medeweten van de politie het geld te overhandigen (NPO verzoekster, p.11,17-18). In tegenstelling tot wat zij ook in het verzoekschrift blijven voorhouden, blijkt hieruit niet dat zij de rechercheur niet durfden te contacteren uit schrik te moeten getuigen. In dit geval zouden verzoekers immers nog altijd contact opnemen met de rechercheur eens zij 500 dollar hadden verzameld, en zouden hun getuigenissen dus van tel zijn voor het onderzoek en een eventueel proces.

4.4.6. Verder stelt de commissaris-generaal terecht vast dat ook verzoekers' verklaringen met betrekking tot de laatste bedreiging die zij meemaakten in El Salvador op 22 november 2019, uiteenlopen: *“Jullie directe vluchtaanleiding, de laatste bedreiging die jullie meemaakten in El Salvador op 22 november 2019, brengt uw partner verband met de bendeleden die 500 dollar van u eisten: bij die laatste gelegenheid vroegen ze naar het geld dat u hen moest betalen, anders zouden ze jullie doden (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, CGVS vrouw, p.12,21). Ook hier lopen jullie verklaringen echter uiteen: zelf hebt u het enkel over de vragen die aan A.(...) werden gesteld over haar uiterlijk, dat werd opgevat als een teken dat uw partner tot een rivaliserende bende behoorde. U stelt zelfs uitdrukkelijk dat u eerst dacht dat het dezelfde criminelen waren, maar dat u uit hun vragen kon opmaken dat ze jullie hadden geobserveerd en achterdochtig werden omdat A.(...) tatoeages had (CGVS, p.13). Ook tijdens uw eerste interview verwees u niet naar uitspraken over het geld dat van jullie werd geëist toen leden van de bende “MS” jullie hadden tegengehouden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).”*

Verzoekers betogen dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een korte samenvatting moesten geven van de gebeurtenissen en dat zij niet de kans kregen om alles uitgebreid te vertellen, maar dit verschoont niet hun uiteenlopende verklaringen over de reden waarom zij laatst werden bedreigd.

De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig

en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Verzoekers werden er bij de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hen wordt verwacht dat zij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeven waarom zij bij hun terugkeer problemen vrezen of riskeren en dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeven. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon aldus redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij coherente verklaringen afleggen.

De commissaris-generaal bemerkt hierbij nog terecht: *“Hoewel minstens een van uw belagers in november dicht genoeg bij u stond om u met een mes in bedwang te houden (CGVS, p.13) kon u geen van deze daders herkennen in de duisternis (CGVS, p.17). Ook uw partner heeft niet kunnen zien of het ging om dezelfde bendeleden als degene die u op 30 september 2019 hadden tegengehouden (CGVS vrouw, p.19) en die u achteraf zegt te hebben herkend op een foto. Het enige element dat deze gebeurtenis dus zou kunnen linken aan de eerdere pogingen tot afpersing is de verwijzing die de bendeleden daarnaar gemaakt zouden hebben, en net op dat punt zijn jullie verklaringen strijdig.”*

Door louter te herhalen dat zij hun belagers niet kenden, maar wel hebben gezien en in België hebben herkend bij het zien van een foto op facebook, slagen zij er niet in hier ander over te doen denken en nemen zij niet weg dat er, buiten hun tegenstrijdige verklaringen, geen enkele link is tussen deze gebeurtenis op 22 november 2019 en de eerdere pogingen tot afpersing.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorts in hun verzoekschrift opwerpen, acht de commissaris-generaal het niet zo zeer bevreemdend dat zij een van de bendeleden als een van hun belagers herkenden op een foto in een nieuwsbericht op facebook, doch wel het feit dat verzoeker over deze persoon weinig interesse aan de dag legt: *“Bij deze tweede ontmoeting op 30 september kon u het gezicht zien van uw belagers omdat ze toen niet gemaskerd waren, in tegenstelling tot de eerste keer (CGVS, p.12). U legt een nieuwsbericht met daarin een foto neer van het bendelid waarvan u eerst stelt zeker te zijn dat het gaat om een van uw belagers, wat u al snel wijzigt naar een sterk vermoeden (CGVS, p.15). Uw partner bevestigt dit vermoeden (CGVS vrouw, p.11). Gevraagd om iets te vertellen over deze persoon, door wiens daden jullie zijn gevlucht uit El Salvador en die mogelijks na uw vertrek een gevaar kon betekenen voor jullie naasten, komen jullie echter niet verder dan de mededeling dat zijn naam ergens onder de foto staat vermeld. Zonder het nieuwsbericht te lezen kunnen jullie geen van beide de naam van jullie belager voor de geest halen (CGVS, p.15; CGVS vrouw, p.18). Dat u vreest dat deze man u bij terugkeer naar uw herkomstland naar het leven zou staan is volgens u precies de reden dat u zijn naam bent vergeten (CGVS, p.15-16), een uitleg die maar weinig kan overtuigen.”*

Dit manifest gebrek aan interesse bij verzoeker ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde vrees. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij dit vermoeden ooit heeft gedeeld met vrienden en verwanten zodat zij op hun hoede konden zijn, laat staan met de politiediensten. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

4.4.7. De overige motieven in de bestreden beslissing, met name dat het volstrekt onlogisch is dat hun belagers afwisselend zo doortastend optreden en vervolgens alle belangstelling voor verzoeker lijken te verliezen, dat het weinig aannemelijk is dat de bende nadat verzoekers het land hebben verlaten kennelijk lange tijd weer alle pogingen heeft gestaakt om hen op te sporen of hun geld te bemachtigen, dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat er na hun vertrek uit hun land niets meer is gebeurd in verband met hun problemen terwijl volgens verzoekster verdachte telefoontjes zijn toegekomen bij haar niet waarvan verzoeker later stelt dat deze telefoontjes een sterke aanwijzing vormen dat een terugkeer naar El Salvador niet mogelijk is (in voorliggend verzoekschrift omschreven als *“de rest”*), doen verzoekers in hun verzoekschrift af als *“geen ernstig en objectief argument”* dat is gebaseerd op het subjectief aanvoelen van de verwerende partij. Verzoekers dragen met dergelijk betoog echter geen concrete en geobjectiverde elementen aan die voormelde pertinente en terechte motieven in een ander daglicht stellen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie, de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande overwegingen, waaruit talrijke inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan de door verzoekers voorgehouden afpersing en bedreigingen door MS-13 geen geloof kan worden gehecht.

Het motief betreffende het moment waarop verzoekers hebben besloten om El Salvador te verlaten en ontslag hebben ingediend, acht de Raad overtuigend en wordt niet weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers' kritiek hierop dient dan ook niet verder te worden besproken.

4.5. Wat nog betreft de overval die werd gepleegd op verzoekster toen zij op 26 september 2019 met de bus naar haar wijk reed, herinnert de Raad eraan dat uit de aangifte die zij heeft gedaan geen enkel verband blijkt met de afpersing door de bende MS-13 in hun wijk waarvan zij slachtoffer zouden zijn geweest. Evenmin kan dit blijken uit haar verklaringen nu zij hierover verklaart zelfs niet te weten tot welke bende het bendelid dat haar toen heeft bestolen en waarschuwde haar niet meer te willen zien in de zone behoorde (NPO verzoekster, p. 11).

Enkel kan worden aangenomen dat zij toen het slachtoffer is geworden van een misdrijf uit winstbejag. Net zoals de commissaris-generaal oordeelt de Raad hierover dat deze gebeurtenis niet van die aard is dat verzoekster in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat San Salvador, waar verzoekers verbleven, criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn. Verzoekers beschrijven inderdaad verschillende gebeurtenissen die zich over de jaren heen voordeden in hun colonia en die de aanwezigheid van bendeleden bevestigen, maar dit is op zich niet voldoende om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken nu zij op geen enkel moment aantonen dat zij hierdoor zelf persoonlijk ernstige problemen ondervonden.

Verder hadden verzoekers al bijna tien jaar een relatie zonder dat zij ooit eerder moeilijkheden ondervonden om naar elkaars woonplaats te gaan (NPO verzoekster, p.14). Voorts blijkt uit haar verklaringen dat zij na de overval de draad van haar leven weer heeft opgepikt en op eenvoudige wijze deze busverbinding kon vermijden door een andere bus te nemen of mee te liften met iemand (NPO verzoekster, p.18).

Waar verzoeker stelt dat hij in 1999 en 2001 al eens slaags is geraakt met delinquenten die tot een bende bleken te behoren, verklaart hij zelf dat deze gebeurtenissen los staan van zijn vertrek uit El Salvador (NPO verzoeker, p. 16-17).

Deze feiten zijn één voor één losstaande incidenten en tonen enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers als gevolg van deze incidenten verdere problemen kregen met MS-13 of een andere bende. De Raad wijst erop dat het in deze afzonderlijke gevallen gaat om louter gemeenrechtelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador kenmerkt en die betreurenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

4.6. Waar nog wordt aangehaald dat de artistieke tatoeages van verzoekster haar in de bekrompen Salvadoraanse maatschappij doen overkomen als een bendelid, licht de commissaris-generaal terdege en uitvoerig toe: *“Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat decoratieve tatoeages de laatste jaren veel minder controversieel zijn geworden in El Salvador (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map, landeninfo nr.3). Louter het feit dat uw partner tatoeages heeft volstaat zeker niet om aan te tonen dat zij in jullie land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie blijven hierover in gebreke. A.(...) heeft zich sedert 2015 immers meermaals laten tatoeëren (CGVS vrouw, p.23) zonder dat ze daardoor problemen kende, totdat ze in 2019 werd overvallen op de bus. Bij die gelegenheid was een vrouwelijk bendelid uit op haar bezittingen en tijdens deze overval werden de tatoeages nauwlettend bekeken omdat de dader geloofde dat A.(...) zelf tot een bende behoorde (CGVS vrouw, p. 11). Gelijkaardige vragen zouden haar gesteld zijn toen jullie in november 2019 nogmaals werden geconfronteerd met drie bendeleden (CGVS vrouw, p.12), maar daarbij komen jullie niet verder dan blote beweringen, nu dit niet blijkt uit de aangifte. Aangezien jullie verklaren dat de bende “goed de controle” heeft in jullie herkomstregio (CGVS, p.13) komt het bijster onrealistisch over dat de bende nooit eerder vragen zou hebben gesteld bij haar voortdurende aanwezigheid in de wijk waar u woonde. Om hun controle van de wijk te bestendigen moet de bende immers op de hoogte zijn van het reilen en zeilen in haar activiteitengebied. Het komt enerzijds weinig geloofwaardig over dat haar uiterlijk al die jaren onopgemerkt zou zijn gebleven in de wijk en voor de informanten van de bende. Indien de bende er aanstoot aan hebben genomen zou hebben of argwaan koesterde tegenover A.(...) mag worden verwacht dat ze jullie daar al veel eerder zouden hebben op aangesproken. Haar tatoeages, onder andere haar geboortedatum (CGVS vrouw, p. 13) en zonnebloemen (CGVS vrouw, p.23), verschillen anderzijds van typerende gang tattoos die vroeger vaak opvielen bij bendeleden in El Salvador en die verwijzen naar de levensstijl binnen of het behoren tot een bepaalde*

bende (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Dat bendeleden haar zouden vragen of ze bij een bende is, of dat mensen in Salvador vooroordelen hebben tegenover mensen met een tatoeage bereikt op zich evenwel niet de drempel van zwaarwichtigheid om vervolging of ernstige schade uit te maken.”

Deze motieven worden echter door verzoekers in hun verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

4.7. Alles in acht genomen, maken verzoekers aldus niet aannemelijk dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Nu aan de voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht en de andere aangehaalde gebeurtenissen onvoldoende zwaarwichtig zijn, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd, stelt zich hier evenmin gezien geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding.

Verzoekers brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Zij maken, naast hun vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendeleden zullen worden vervolgd of gevisieerd.

4.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Aldus moet er een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de oorspronkelijke redenen voor de vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen

ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers' beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig en zijn de andere aangevoerde incidenten onvoldoende zwaarwichtig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of dat zij als terugkeerder meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekers zo lang in België hebben verbleven dat zij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten

aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde

ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoeksters geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie van The Guardian, Foreign Policy en PL News ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund. Uit het enkele gegeven dat er in november 2021 gedurende twee dagen een piek was in het aantal moorden, zoals blijkt uit de twee nieuwsartikelen die verzoekers citeren, kan niet blijken dat het in casu om willekeurig geweld gaat. Hetzelfde geldt waar een geciteerd nieuwsartikel bericht dat op 26 maart 2022 het land de noodtoestand uitriep aangezien op één dag er 63 mensen werden vermoord door bendeleden. Deze plotse toename van het aantal moorden op één dag blijkt een eenmalige gebeurtenis te zijn. Bovendien blijkt uit deze nieuwsartikelen ook dat het aantal moorden onder president Bukele stevig is gedaald en dat hij maatregelen neemt om het aantal moorden terug te dringen. Verzoekers tonen hiermee niet aan dat de situatie in El Salvador zodanig zou zijn gewijzigd dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES